

Lineke Breukel

HET SPEL

UITGEVERIJ VILLAGE

HET SPEL

HET SPEL
Lineke Breukel

ISBN 9789461852xxx
Ook verkrijgbaar als eBook

1e druk januari 2020

Vormgeving: Eric Jan van Dorp
Omslagontwerp: Steve Breukel

Uitgeverij Village
een imprint van VanDorp Uitgevers
Postbus 42
3956 ZR Leersum

www.vandorp.net
info@vandorp.net

Copyright©2020 Uitgeverij Village / VanDorp Uitgevers
Copyright©2020 Lineke Breukel

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd in welke vorm dan ook zonder uitdrukkelijke en schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lineke Breukel

HET SPEL

UITGEVERIJ VILLAGE

*Met dank aan mijn toegewijde proeflezers, mijn zoon voor
het ontwerpen en maken van de cover en mijn man voor
zijn geduld en ideeën.*

Voorwoord

Dit boek draag ik op aan onze mariniers, onze ‘mannen met baarden’ die, zo wijd de wereld strekt, altijd voor ons en voor elkaar klaar zullen blijven staan.

Ik draag dit verhaal ook op aan mijn vader, die al een tijd geleden aan zijn ultieme reis is begonnen. Hij was marinier in hart en ziel, ook toen hij ‘aanlandde’ en een gezinnetje begon. Wat hij ook deed in zijn leven, zijn discipline en eergevoel zijn altijd overeind gebleven, zijn in zijn ziel geëtd. Eens een marinier, altijd een marinier!

Ik ben trots op je, papa!

Al die willen te kaap'ren varen
moeten mannen met baarden zijn.
Jan, Pier, Tjores en Corneel,
die hebben baarden, die hebben baarden.
Jan, Pier, Tjores en Corneel,
die hebben baarden, zij varen mee.

Al die samen gevochten hebben
moeten moedige mannen zijn.
Namen als mijn vader Eef
Die hebben moed ja, die hebben moed ja!
Heel hun leven in hart marinier
Die hebben moed, zij varen eeuwig mee.

Qua patet orbis

Lineke Breukel

Alle negatieve praktijken die in dit verhaal beschreven zijn over de Deense Politi Hjemmeværnet zijn fictie en niet gebaseerd op waarheid. Ze komen uit de duim van de auteur

Tevreden leunt Ras achterover in zijn twintig jaar oude bureaustoel. Zijn Kopenhaagse appartement is te krap voor een luxe fauteuil bij zijn bescheiden bank, maar omdat hij toch nooit tijd heeft om achterover te leunen, is die ook niet nodig. Behalve nu dan, want hij heeft opnieuw een mijlpaal bereikt in zijn leven.

“Tijd voor een beloning!”

Zijn gloednieuwe titanium knie doet het fantastisch en sinds de sneeuw uit de straten is verdwenen, is Ras begonnen met trainen. Het was al een openbaring om zonder stok te kunnen lopen, volkomen pijnloos. De vorige dag, toen hij voor de eerste keer daadwerkelijk mocht gaan hardlopen van zichzelf, heeft hij daarom als een kind lopen janken. Van geluk natuurlijk, maar het moet een raar gezicht zijn geweest, daar langs de kade die hij voor het rennen had uitgekozen. Officieel is hardlopen niet goed voor zijn kunstledemaat, maar hij wilde zichzelf gewoon bewijzen dat hij alles weer kan, dat er geen begrenzingen meer zijn die hem afhouden van een leven zoals hij dat voor ogen heeft. Zijn tempo was nog niets vergeleken met dat van zijn dochter die met hem mee rende, maar het begin is er. Dat hij nu barst van de spierpijn in zijn ongetrainde kuiten neemt hij voor lief. Het feit dat hij niet meer gehinderd wordt in zijn bewegingen maakt hem in- en gelukkig en dat mag pijn doen.

Hij vult het al gebruikte borrelglas dat nog op zijn bureau staat tot aan de rand met sinaasappellikeur. Zijn dochter heeft hem streng toegesproken dat hij die niet meer nodig heeft sinds zijn knie niet meer zeurt, maar ze kan niet weten dat hij het innemen van zijn dagelijkse ‘dosis’ inmiddels ziet als beloning voor ‘goed gedrag’.

En daar is genoeg reden voor!

Heel de lange winter door had hij lopen klooiën met onwillige krukken, volgens zijn dochter was hij het die onwillig was, maar toen hij eindelijk zonder slipgevaar en zonder hulpstukken naar

buiten kon, voelde hij zich als herboren. Over een maand wordt hij zesenvestig en aangezien zijn dochter rond die tijd een halve marathon wil rennen, wil ze samen met hem trainen, bij wijze van verjaardagscadeau. Toen ze de vorige dag samen in sportkleding naar het haventerrein wandelden, kon hij zijn geluk niet op. Samen met zijn Annelie tijd doorbrengen is het mooiste wat er is, dus alleen het trainen al voor de halve marathon maakt hem bijzonder gelukkig. Niet dat hij die ooit zal kunnen rennen met zijn kunstnie, maar dat maakt niet uit. Het feit dat ze elkaar nu regelmatig zien zonder dat ze er een moeilijke smoes voor moeten verzinnen is het belangrijkste deel van zijn dochters cadeau... en dat weet zij geen ander.

Dan is er nog reden voor een tweede beloning... Glimlachend proost hij naar de metalen plank aan de muur achter zijn bureau. Naar de twee dikke boeken die daar tegen elkaar geleund staan. Op de ruggen pronkt zijn naam en dat maakt hem trots. Vier weken geleden is de boekpresentatie van *Dossier Witte Zwaluwen* gehouden in het futuristische gebouw van zijn uitgever. De verwachtingen waren hoog na zijn bestseller-debuut *De Verleden Moordenaar* en er waren meer dan honderd gasten aanwezig geweest die hem als journalist-schrijver interessant genoeg vonden om hun vrije avond voor op te offeren. Hij heeft er zelfs het avondnieuws mee gehaald. Sinds de publicatie van *Dossier Witte Zwaluwen* heeft hij tot nu toe nog niemand teleurgesteld, zelfs niet de eerste recensenten, die stuk voor stuk lovend schrijven over dit volgens hen indringende verhaal. De oplossing van het verdwijningsmysterie in Zweden heeft heel wat stof doen opwaaien, vooral ook omdat Ras een boekje heeft opengedaan over de tegenwerking die hij gedurende zijn onderzoek moest ondergaan door de Jönköpingse recherche en de lokale politie. Het feit dat hij niet alleen als journalist schreef over de verdwijningen, maar het mysterie daadwerkelijk heeft opgelost, met gevaar voor eigen leven nog wel, heeft hem beroemd gemaakt, zowel in Denemarken als in Zweden. Hij wordt sindsdien als een echte held gezien en er kwam al een eerste uitnodiging voor het bijwonen van een televisieprogramma.

Ook daarom is zijn ‘beloning’ dus op zijn plaats!

“Eigenlijk moet ik dus twee likeurtjes nemen, maar ik zal me inhouden, Annelie!”

Op het moment dat hij het klevende glaasje naar zijn mond brengt, gaat zijn telefoon. Zoekend draait hij in het rond. Zo groot is zijn woonkamer niet, maar Ras ziet het ding niet liggen.

“Waar is dat kreng gebleven?”

De ringtoon galmt ongeduldig door zijn woonkamer heen, maar omdat zijn open keuken er direct aan grenst, zou het ding ook daar ergens kunnen liggen. Precies wanneer hij zijn mobiel-tje in de zak van zijn aan de kapstok hangende jas vindt, stopt het gebel. Ras moet er nog aan wennen dat hij veel mobieler en flexibeler is dan voor zijn operatie, dat hij niet meer bang hoeft te zijn voor pijscheuten bij plotselinge bewegingen. Het schermpje vertelt hem dat een onbekende beller zijn telefoonnummer heeft bemachtigd. Peinzend kijkt hij kort naar het nummer, dan belt hij terug. Na amper twee keer overgaan wordt er opgenomen.

“Hallo?”

“Eh, ja... ik bel u terug. U heeft mij net geprobeerd te bereiken.”

“Meneer Rasmussen?”

“Dat ben ik...”

“U heeft precies twintig seconden om uw appartement te verlaten.”

“Wat?”

De klik die hij daarna hoort, eechoot na in zijn hoofd. Waar heeft die halve gare het over? Van de rustige maar dwingende toon in de stem van de kerel gaan zijn nekharen echter overeind staan... en dat begrijpt hij niet van zichzelf. Op dat moment dringt pas door wat de beller hem heeft gemeld.

“Twintig seconden? Die zijn al zowat om...”

Verbaasd loopt Ras naar zijn voordeur en opent die. De galerij is leeg, er is niemand te zien. Wanneer hij daarna naar beneden kijkt, ontdekt hij een doorzichtige plastic doos die voor zijn deur is neergezet. Nogmaals zegt het ‘klik’ in zijn hoofd. Met een grote sprong werkt hij zich over het gevaarte heen en rent de gang uit

naar links. Op het moment dat hij de hoek van de galerij bereikt, wordt hij door een drukgolf tegen de tegenoverliggende muur gesmeten. De enorme knal dringt pas daarna zijn hersens binnen. Een paar minuten lang bestaan zijn waarnemingen exclusief uit een alles omvattende grijze wolk stof die zijn longen en ogen prikkelt en een zeurende pieptoon die in zijn hersens rondanst. Groter is de wereld niet.

“Nee, ik weet niet hoe een bom eruit ziet, maar deze constructie leek er in ieder geval op... veel draadjes en een timer... ik raakte in paniek!”

“En die heeft u het leven gered, meneer Rasmussen, want wanneer u er met uw neus bovenop had blijven staan, dan was die verdwenen geweest, samen met de rest van uw hoofd.”

Normaal kan Ras wel om dat soort geintjes lachen, want zelf zit hij er ook vol van, maar dit is een aanslag op zijn leven geweest. De drukgolf heeft de beide vensters van zijn smalle woning opgeblazen en van de ingang van zijn appartement is niets meer over. Omdat de meeste gipsen plafondplaten in zijn woning naar beneden zijn gekomen kan hij niet zien hoe zijn meubels eraan toe zijn, maar ongeschonden zullen ze niet zijn. Gelukkig is er geen brand ontstaan en daar is hij dankbaar voor.

“Het is ook een gelukje dat uw laptop dichtzat op het tijdstip van de ontploffing en dat hij achter de keukenbar op uw bureau lag. Die is ongeschonden, maar uw vloerbedekking en uw meubels zullen niets meer waard zijn.”

Kennelijk heeft de man meer kijk op een situatie als deze dan hij, maar het boeit Ras niet. Veel meer dan een tweezitsbankje en een mank salontafeltje had hij toch niet in zijn woonkamer staan, dus luistert hij maar met een half oor naar de veel te behulpzame agent. De kerel vindt het duidelijk heerlijk om zich over deze vip te mogen ontfermen. Ras was ter plekke door ambulancepersoneel onderzocht, maar buiten twee tuitende oren mankeert hij niets. Zijn mobieltje wordt op dit moment onderzocht door de Kopenhaagse recherche die zich kennelijk aangesproken voelt

door het feit dat hij zo tegengewerkt werd in Zweden.

“Wat denken jullie dan te vinden?” had hij nieuwsgierig gevraagd en er waren allerlei verklaringen gekomen die kant nog wal sloegen. Het nummer waarmee hij opgebeld werd, is een ongeregistreerd mobiel nummer van een grote Deense provider. Daar kunnen ze niets anders mee dan alleen proberen te achterhalen waar de simkaart ooit gekocht is.

Ras ijsbeert van de ene kant van de toegangshal naar de andere en tuurt onafgebroken door de glazen buitendeur naar de straat. Zijn ogen vangen de verschillende zwaailichten die de details van de omgeving al flitsend oplichten, maar zijn hersens registreren die waarneming niet. Zijn hart heeft een redelijk normaal tempo teruggevonden, maar dat zegt niets over zijn emoties. Als die gemeten konden worden, dan zouden ze hem direct met allerlei smerige drugs plat spuiten. Hij is dan wel van de eerste schrik bekomen, zijn trillende benen vertellen hem dat de ‘tweede’ en ‘derde’ schrik nog wel even zullen blijven hangen. Annelie is onderweg, maar ze komt van buiten Kopenhagen en omdat Ras geen idee van de tijd heeft, duurt iedere minuut te lang. De agent heeft zich ergens op een bankje geïnstalleerd en houdt hem plichtmatig in de gaten. De hal is verder leeg, want ieder die zich met de ontploffing bezighoudt loopt boven zijn plafondplaten te vertrappen.

Niet dat die terug kunnen worden geplaatst... Die hebben wel iets meer nodig dan alleen een witkwest.

Omdat Ras geen voordeur meer heeft of een deurpost om er eentje in te hangen, zal hij tijdelijk bij zijn dochter moeten intrekken. Ze was ongelooflijk geschrokken en begon aan de telefoon gelijk te speculeren over de bende moordenaars in Zweden die wellicht wraak op hem wilde nemen. Hij moest erom glimlachen, ondanks de absurditeit van de situatie. Een bomaanslag op hem? In Tåtorp zijn ze hem juist dankbaar dat de moorden opgehouden zijn, behalve dan de betrokken bewoners die inmiddels allemaal gearresteerd zijn. Het een decennium achterhouden van informatie over een moordenaar is een misdrijf, maar

het wordt in ogenschouw genomen dat de mensen gema-

nipuleerd en gechanteerd werden door Jonathan Saldner en zijn 'spierbal' Gustav. De afhandelende onderzoeken lopen nog steeds, maar dat is Ras' zorg niet meer. Hij heeft zijn taak volbracht en zou er nu met zijn boek de vruchten van moeten gaan plukken. Het ziet er echter naar uit dat zijn eerste verdiende centen besteed zullen gaan worden aan een nieuwe inrichting van zijn huurappartementje. De verzekering zal de bejaarde meubels nauwelijks gaan vergoeden, vreest hij, maar dat boeit hem niet. Bij de kringloop koopt hij zo weer een nieuwe oude bank voor enkele tientjes. Wat hem echter pijn doet tot in zijn ziel is dat zijn net aangebroken fles met sinaasappellikeur gesneuveld is, dat is wat hem betreft een godszonde!

Omdat de brandweer het sein 'veilig' heeft gegeven, mag Ras even naar binnen om wat kleren en persoonlijke spullen op te halen, maar daarna zal de ingang van zijn appartement afgesloten worden met een dikke houten plaat. Voor verder onderzoek, werd hem verteld en Ras baalt ervan. Samen met zijn dochter is hij de galerij betreden, alle over de vloer verspreide brokken steen en stukken hout omzeilend. Dezelfde politieman is hen gevolgd om zich ervan te vergewissen dat er niets met ze gebeurt in de tussentijd. Er zitten geen ramen meer in de sponningen, maar de stenen voorgevel is intact gebleven. Het appartement is slechts tijdelijk onbewoonbaar, de bom is niet krachtig geweest. Dat had een kerel van de technische recherche hem gemeld en Ras probeerde de spijt in diens stem uit te bannen.

Is het je niet spectaculair genoeg, kerel? Had je liever gehad dat ik hier in stukken tegen het behang had gehangen?

Met een nors gezicht poetst Ras het gruis van zijn twee bestsellers en stopt ze in zijn rugzak. Door de wind die nu vrij spel heeft in de kamer, zwaait de zwaar gehavende Ikea lamp aan het vrijwel kale plafond heen en weer, alsof de klap nog maar net plaatsgevonden heeft.

“Nou, dat ziet er lekker uit, pap, waarom pak je niet je koffers en laad je alles in wat nog bruikbaar is? Dan hoeft je niet meer

terug te komen. Zeg de huur op en kom lekker bij mij wonen.”

Heel even kijkt hij zijn dochter aan en aan haar blik ziet hij dat ze het meent. Dit plekje in Kopenhagen is hem veel waard, maar wellicht heeft ze gelijk. Hier weten ze hem te vinden, zijn tegenstanders, wie dat ook mogen zijn. Maar dan schudt hij zijn hoofd.

“Lieverd, ik wil jou niet in moeilijkheden brengen, want kennelijk staat mijn naam op een dodenlijst. Ik vind het niet slim om bij je te komen wonen, want het laatste wat ik wil is jou in moeilijkheden brengen. Het is al erg genoeg dat ik gedwongen word om nu bij je te logeren.”

Op dat moment begint de portofoon van de agent te kraken en de man verwijdert zich om het gesprek aan te nemen.

“De politie heeft het me ook afgeraden, maar niemand weet waar ik woon, tenminste, daar ga ik van uit. Ik ben tot nu toe nog niet als je dochter ‘in the picture’ geweest. Bovendien... mijn huisje ligt geïsoleerd en Bella hoort alle afwijkende geluiden direct. Volgens mij zijn we er veiliger dan hier in de stad.”

Annelie is net een maand geleden verhuisd naar haar droomhuisje, dat ze met zelf bij elkaar gesprokkeld geld heeft gekocht. Ras is nog nooit zo trots geweest op zijn twintigjarige dochter. Ze had vanaf het moment dat ze het ouderlijke nest was ontvlucht vooral bij vrienden of op tijdelijke studentenkamers gewoond. Haar laatste huurhokje was vele malen kleiner geweest dan zijn net ontplofte tweekamerwoning. Niet dat de oude vakantiebungalow aan de Deense oostkust zo groot is. Het huisje beslaat een krappe zeventig vierkante meter en bestaat uit door de wind kaal gestript hout, maar dat mag de pret niet drukken. Het is nog steeds groter dan iedere woonplek die ze beiden hebben gehad sinds het overlijden van Emma, zijn vrouw en haar moeder.

“Pap, die kale muren maken niet uit, voor mij is het een lot uit de loterij! Bovendien kan ik het nu mijn hele eigen stijl geven”, had ze enthousiast gezegd toen hij er een kritische opmerking over had gemaakt.

Zijn Annelie, die overal de voordelen van ziet. Nu helpt ze hem om de paar kleren die hij bezit te verdelen over de twee koffers die

hij al sinds zijn verhuizing naar het appartement onder zijn bed heeft liggen. Ter plekke besluit hij om zijn beddengoed achter te laten. De dikke laag gruis die alles bedekt zal geen gezonde nachtrust geven. Annelie's stem kakelt door zijn hoofd en bezorgt hem onwillekeurig een glimlach. Die reactie is bij hem geprogrammeerd vanaf het eerste woordje dat ze sprak. Haar stem haalt vele goede herinneringen terug... beelden van zijn voortdurend druk kakelende peuter op zijn schoot, bijvoorbeeld.

“Als ze over het water proberen te komen, dan hebben ze een probleem, want de kwallen zijn dodelijk langs de kust!”

Haar glimlach is breder dan hij zou moeten zijn, veel breder ook dan die van hem. Ze probeert haar vader op te monteren, dat is duidelijk.

“Nu kun je me mooi helpen met behangen!” en na een korte aarzeling erachteraan, “bovendien is samen sinaasappellikeur drinken veel gezelliger dan alleen.”

“Meneer, mevrouw, ik moet u dringend verzoeken om vaart te maken. Het is hier niet veilig.”

De agent, die vrijwilliger is bij de Deense ‘Politi Hjemmevaernet’, kijkt benauwd en het lijkt erop dat hij de verantwoordelijkheid over Ras ineens niet meer prettig vindt. De ‘Politie Home Guard’ wordt doorgaans alleen ingezet bij verkeerscontroles, festiviteiten en bij het zoeken naar slachtoffers van rampen. Een vip beschermen is heel andere koek, zeker wanneer deze op de een of andere dodenlijst staat.

“Is er iets gebeurd, behalve dan dat mijn appartement ineens is uitgebreid met een galerij en gratis airco?”

Ras ziet de man aarzelen, hij kijkt alsof hij enkele overheidsgeheimen moet gaan verklappen.

“Ik kreeg net een bericht dat er nog een bomaanslag is gepleegd vanochtend. Ik moet u hier zo snel mogelijk vandaan halen.”

“Wat? Waar is die bom afgegaan dan?”

Als de man opnieuw aarzelt, loopt Annelie over de plafondplaten de woonkamer in naar de oude televisie die door de ontplof-

ving op de grond is beland. Wanneer ze ontdekt dat het scherm ervan gebarsten is, pakt ze haar telefoon. De agent kijkt haar geschrokken aan.

“Kunt u vaart maken met het inpakken, alstublieft?”

Ras irriteert zich aan de nervositeit van de man en wijst op het gat waar een halve dag geleden zijn voordeur nog zat.

“Hier zijn ze al langs geweest, kerel, dus maak je niet dik. Mij hebben ze al uitgedaagd.”

Niet begrijpend kijkt de man hem aan. Het is niet de allerslimste die ze met hen hebben meegestuurd, dat is duidelijk.

“Ik werd opgebeld om binnen twintig seconden te vluchten. Als ze me dood hadden willen hebben, dan hadden ze die moeite niet genomen, of denkt u daar wellicht anders over?”

“Jemig, pap, kijk hier eens naar!”

Het geluid dat Annelie's mobieltje produceert is zo zacht dat Ras naar zijn laptop loopt en hem aanzet. De router die vlak boven de vloer tegen zijn buitengevel hangt, is wonderlijk genoeg nog in orde en wanneer hij het nieuws start, vult het scherm zich gelijk met een totale chaos. Een nieuwslezer met een microfoon in zijn hand staat met hevige gebaren achter zich te wijzen. Zo te zien is er op de eerste etage van het wooncomplex achter hem een bom afgegaan en heeft die de volledige buitengevel op straat geblazen. Ras herkent de wijk niet, maar het lijkt een moderner deel van de stad te zijn.

“Zo dan! Die is beduidend sterker geweest dan de bom bij mijn deur, zie je dat?”

Het gele zonnescerm van de snackbar onder het appartement is gescheurd en ligt half bedolven onder grote brokstukken op de stoep. De stalen poten van enkele terrasstoeltjes steken onder de chaos uit als de poten van een enorme, geplette spin. Overal in de gevel zijn ramen gesprongen en de paar geparkeerde auto's aan de stoeprand lijken te zijn getorpedeerd met stukken gevel. De verslaggever staat te hippen op zijn dure schoenen. Niet dat die te zien zijn, maar Ras vindt het een type voor dure kleding.

“... dat er geen gewonden zijn gevallen, of erger nog: doden,

mag een wonder genoemd worden. Volgens de politie is de bom vanochtend om tien uur precies afgegaan. De bewoner van het pand, een bekende presentator van een politiek programma van de publieke omroep, is door het oog van de naald gekropen, net als bestsellerauteur en misdaadjournalist Rasmus Rasmussen vanochtend! Wat hebben deze twee slachtoffers met elkaar gemeen? Werken ze samen aan een geheime zaak? We vertellen het u zodra we meer weten! Tot zover de berichtgeving, ik heet Jacob Jacobsen en dit is DR3, de snelste zender voor het heetste nieuws!”

Annelie en Ras kijken elkaar tegelijk aan.

“Dat is precies het tijdstip dat ook de jouwe explodeerde, pap.”

“De mijne? Zeg, ik eigen mij dat tuig niet toe hoor.”